

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Zabłocki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Dołhy

SSN Dariusz Świecki

Protokolant Ewa Oziębła

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Małgorzaty Wilkosz-Śliwy,
w sprawie **J. Ł.**

w przedmiocie wydanego wyroku łącznego
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 8 kwietnia 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę J. Ł.

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 29 lutego 2012 r.,

zmieniającego częściowo wyrok (łączny) Sądu Rejonowego w P.

z dnia 4 października 2011 r.,

- 1. oddala kasację;**
- 2. zwalnia J. Ł. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. Z Kancelaria Adwokacka, kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % podatku VAT, za sporządzenie jako wyznaczony obrońca z urzędu kasacji na rzecz J. Ł. oraz kwotę 738,00 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23 % podatku VAT, za udział w rozprawie kasacyjnej jako obrońca z urzędu wyżej wymienionego J. Ł.**

UZASADNIENIE

J. Ł. został skazany wyrokami:

1. Sądu Rejonowego z dnia 29 września 2003 r. w sprawie II K 101/03 za czyn z art. 286 § 1 k.k. popełniony w styczniu 2002 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie sąd warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat, orzeczono obowiązek naprawienia szkody w ciągu 2 lat, oskarżony został zwolniony od ponoszenia kosztów procesu. Postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 19 października 2006 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności.
2. Sądu Rejonowego z dnia 30 listopada 2004 r. w sprawie VII K 1182/03 za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony w okresie od dnia 11 maja 2001 r. do dnia 05 czerwca 2001 r. na karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie sąd warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat oraz na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. na karę 20 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, orzeczono obowiązek naprawienia szkody w kwocie 11.760,47 zł w terminie dwóch lat, zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu. Karę grzywny wykonano dnia 7 września 2005 r. Postanowieniem Sadu Rejonowego z dnia 5 kwietnia 2007 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności. Wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2009 r. uchylono wyrok sądu I instancji w części dotyczącej zobowiązania skazanego do naprawienia szkody.
3. Sądu Rejonowego z dnia 24 lipca 2006 r. w sprawie II K 159/06 za czyn z art. 286 § 3 k.k. popełniony 11 września 2005 r. na karę 50 stawek dziennych grzywny, określono wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych oraz zobowiązano oskarżonego do naprawienia szkody w kwocie 102 złotych, zasądzone od oskarżonego koszty sądowe oraz opłatę w kwocie 50 złotych. Postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 23 lipca 2007 r. karę grzywny zamieniono na karę pozbawienia wolności w wymiarze 25 dni, przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny.
4. Sądu Rejonowego z dnia 29 sierpnia 2006 r. w sprawie VI K 405/06 za czyn z art. 286 § 1 k.k. popełniony w dniu 08 września 2005r. na karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie sąd warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat, orzeczono obowiązek naprawienia szkody w kwocie 450 złotych oraz wymierzono karę grzywny w wysokości 80 stawek

dziennych, określając wysokość każdej stawki na 10 złotych, oskarżony został oddany w okresie próby pod dozór kuratora, zasądzone od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 160 złotych tytułem kosztów sądowych. Postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 14 sierpnia 2007 r. karę grzywny zamieniono na karę pozbawienia wolności w wymiarze 40 dni, przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny. Postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 26 marca 2008 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności.

5. Sądu Rejonowego z dnia 1 grudnia 2006 r. w sprawie IV K 2843/06 za czyn z art. 286 § 1 k.k. popełniony w dniu 6 marca 2006 r. na karę grzywny w wysokości 70 stawek dziennych, ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 30 złotych, zasądzone od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem opłaty i kosztów postępowania. Postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 6 października 2009 r. orzeczono zastępczą karę 7 miesięcy prac społecznie użytecznych z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym oraz umorzono koszty procesu. Postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 14 października 2010 r. zawieszono postępowanie wykonawcze w zakresie wykonania pracy społecznie użytecznej.
6. Sądu Rejonowego z dnia 30 października 2006 r. w sprawie II K 185/06 za czyn z art. 286 § 1 k.k. popełniony w dniu 7 września 2005 r. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat oraz na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. na karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych, ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 10 złotych oraz zobowiązano oskarżonego do naprawienia szkody w wysokości 172 zł. Wyrok ten aktualnie uległ zatarciu.
7. Sądu Rejonowego z dnia 17 grudnia 2007 r. w sprawie III K 384/08 (poprzednia sygnatura akt XXXVI K 239/06) za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 3 k.k. popełniony w dniu 14 września 2005 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności; na poczet kary zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w okresie od dnia 20 grudnia 2006 r. do dnia 06 stycznia 2007 r. oraz zwolniono go z obowiązku ponoszenia kosztów postępowania. Wyrok ten został utrzymany w mocy

wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 6 czerwca 2008 r. w sprawie IV Ka 553/08.

8. Sądu Rejonowego z dnia 6 grudnia 2007 r. w sprawie V K 1039/06 za czyn z art. 238 k.k. w zb. z art. 233 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 2 w zw. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony w dniu 16 marca 1999 r. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat oraz zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 10 czerwca 2008 r. w sprawie IX Ka 289/08.
9. Sądu Rejonowego z dnia 25 lutego 2008 r. w sprawie III K 62/08 za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony w okresie od dnia 23 lipca 2005 r. do dnia 20 września 2005 r. na karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, sąd zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w kwocie 4500 złotych oraz zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych kwotę 321.500 złotych wraz z ustawowymi odsetkami oraz zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych. Wyrok ten został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 6 lutego 2009 r. poprzez przyjęcie, że czyn przypisany oskarżonemu wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 296 § 1 k.k. i za podstawę wymiaru kary przyjął art. 294 § 1 k.k. oraz uchylenie rozstrzygnięcia sądu rejonowego w przedmiocie zasądzenia na rzecz pokrzywdzonego stosownej kwoty.
10. Sądu Rejonowego z dnia 15 stycznia 2009 r. w sprawie IX K 1482/06 za czyn z art. 286 § 1 k.k. popełniony 13 września 2005 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 10 sierpnia 2009 r. w sprawie X Ka 271/09.
11. Sądu Rejonowego z dnia 01 września 2009 r. w sprawie II K 162/08 za czyn z art. 286 § 1 k.k., przy przyjęciu, że czyn stanowi wypadek mniejszej wagi na podstawie art. 286 § 3 k.k., popełniony w dniu 14 września 2005 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie sąd warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat oraz zasądzone od oskarżonego koszty postępowania.
12. Sądu Rejonowego z dnia 30 czerwca 2010 r. w sprawie II K 97/08 za czyn z art. 286 § 1 popełniony w dniu 31 marca 2007 r. na karę 8 miesięcy

pozbawienia wolności, a nadto zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 5 listopada 2010 r. w sprawie X Ka 790/10.

Wyrokiem łącznym z dnia 4 października 2011 r. w sprawie II K 101/11, Sąd Rejonowy:

- I. na podstawie art. 575 § 1 k.p.k. rozwiązał wyrok łączny wydany przez Sąd Rejonowy z dnia 17 grudnia 2008 r. w sprawie o sygn. akt. II K 695/08;
- II. na podstawie art. 569 § 1 k.p.k. w zw. z art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k., w miejsce kar pozbawienia wolności orzeczonych za poszczególne przestępstwa w wyrokach z pkt. 1 i 2 orzekł karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze roku i 5 miesięcy;
- III. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie II wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres kary odbytej od dnia 20 lipca 2010 r. do dnia 4 października 2011 r.;
- IV. na podstawie art. 569 § 1 k.p.k. w zw. z art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k., w miejsce kar pozbawienia wolności orzeczonych za poszczególne przestępstwa w wyrokach z pkt 4, 7, 9 i 10 orzekł karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności;
- V. na podstawie art. 569 § 1 k.p.k. w zw. z art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k., w miejsce kar grzywny orzeczonych za poszczególne przestępstwa w wyrokach z pkt. 3, 4, 5, 6 orzekł karę łączną 200 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;
- VI. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie IV wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres kary odbytej w sprawie VI K 405/06 od dnia 3 września 2007 r. do 19 czerwca 2008 r. i od 22 czerwca 2008 r. do 6 grudnia 2008 r. oparż w sprawie III K 384/08 od dnia 20 grudnia 2006 r. do dnia 6 stycznia 2007 r. oraz od dnia 6 grudnia 2008 r. do dnia 30 marca 2009 r. a także w sprawie II K 62/08 od dnia 20 marca 2009 r. do dnia 20 lipca 2010 r.
- VII. na podstawie art. 572 k.p.k. w zakresie objęcia wyrokiem łącznym wyroków z pkt. 8, 11, 12 oraz kary pozbawienia wolności orzeczonej w wyroku z pkt. 6 postępowanie umorzył, wobec braku przesłanek do objęcia wymienionych wyroków wyrokiem łącznym;

- VIII. ustalił, że w pozostałym zakresie poszczególne orzeczenia z wyroków podlegających łączeniu, a nie objęte niniejszym wyrokiem łącznym podlegają odrębnemu wykonaniu;
- IX. na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r.- Prawo o adwokaturze i § 14 ust. 1 pkt. 1 i ust. 2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Adw. H. Ś. kwotę 168 złotych plus VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej skazanemu z urzędu;
- X. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych należnych Skarbowi Państwa - a dotyczących wydania wyroku łącznego.

Apelacje od wyroku złożyli skazany oraz jego obrońca.

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 29 lutego 2012 r., sygn. akt X Ka 120/12:

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym także skazania wyrokiem Sądu Rejonowego II KK 185/06 z dnia 30 października 2006 r. (poz. 6 części wstępnej orzeczenia) i w związku z tym:

- z punktu V wyeliminował stwierdzenie, że wymierzona nim kara łączna grzywny obejmuje także karę jednostkową grzywny orzeczoną tym wyrokiem i łagodzi karę łączną grzywny do 170 (stu siedemdziesięciu) stawek;

- z punktu VII wyeliminował stwierdzenie, że rozstrzygnięcie o częściowym umorzeniu postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego obejmuje także warunkowo zawieszoną karę pozbawienia wolności wymierzoną wyrokiem z poz. 6 części wstępnej orzeczenia;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego prawomocnego i kończącego postępowanie wyroku Sądu Okręgowego kasację wniósł obrońca skazanego, który sformułował następujące zarzuty rażącego naruszenia prawa procesowego:

1. art. 105 k.p.k. poprzez uznanie za możliwe poprawienie błędów widniejących w treści wyroku Sądu Rejonowego w trybie art. 105 k.p.k. w sytuacji gdy stricte pisarski charakter błędów nie jest oczywisty, a sprostowanie błędnego

zapisu w orzeczeniu w istocie rzeczy prowadzi do ingerencji w materialną treść orzeczenia.

2. art. 420 k.p.k. poprzez uznanie za możliwe skorygowanie błędów widniejących w treści wyroku Sądu Rejonowego dotyczących zaliczenia okresu pozbawienia wolności od 20 do 30 marca 2009 r. w trybie art. 420 § 2 k.p.k. w sytuacji, gdy błąd nie ma związku z tymczasowym aresztowaniem, a sprostowanie błędnego zapisu w orzeczeniu w istocie rzeczy prowadzi do ingerencji w materialną treść orzeczenia i zmienia sytuację skazanego.
3. art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. – zasady *ne bis in idem* będącej bezwzględną przesłanką odwoławczą – poprzez utrzymanie w mocy orzeczenia Sądu Rejonowego, które de facto zmieniło wyrok Sądu Najwyższego i ponowne wprowadziło obowiązek naprawienia szkody za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 popełniony od dnia 11 maja 2001 r. do 5 czerwca 2001 r., za który J. Ł. został skazany przez Sąd Rejonowy wyrokiem w sprawie VII K 1182/03, a który został zmieniony wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2009 r., sygn. akt IV KK 354/09 w ten sposób, że uchylono obowiązek naprawienia szkody.
4. art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 k.p.k. poprzez niedopełnienie obowiązku podania czym kierował się sąd wydając wyrok oraz niedopełnienie obowiązku rozpoznania sprawy w granicach środka odwoławczego oraz rozważenia wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym.

W konkluzji kasacji obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W pisemnej odpowiedzi na kasację, prokurator Prokuratury Okrękowej wniósł o jej oddalenie, jako bezzasadnej.

W dniu 5 kwietnia 2013 r. wpłynęło do Sądu Najwyższego pismo procesowe obrońcy J. Ł., w którym adwokat informował o cofnięciu kasacji „wobec utraty mocy wyroku łącznego” w związku z treścią wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 27 grudnia 2013 r., zapadłego w wyniku wznowienia postępowania w sprawie o sygn. akt IX K 1482/06 Sądu Rejonowego i wniósł o pozostawienie nadzwyczajnego środka zaskarżenia bez rozpoznania. Mając na uwadze treść tego pisma, w którym brak było informacji, że decyzja o cofnięciu kasacji podjęta została za zgodą oskarżonego (art. 431 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.), Sąd Najwyższy wezwał

niezwłocznie obrońcę do dołączenia pisemnej zgody J. Ł. na cofnięcie kasacji. Jednocześnie Sąd Najwyższy zwrócił się do Sądu Apelacyjnego o nadesłanie odpisu wyroku, do którego nawiązywał w treści swego pisma obrońca, wraz z informacją, czy wyrok ten jest prawomocny.

Do dnia rozprawy kasacyjnej obrońca nie udzielił odpowiedzi na pismo Sądu Najwyższego. Na rozprawę kasacyjną stawił się substytut obrońcy oskarżonego oraz sam J. Ł. Oskarżony oświadczył, iż nie wyraża zgody na cofnięcie kasacji i wnosi o jej rozpoznanie. W związku z treścią oświadczenia oskarżonego oraz brzmieniem art. 431 § 3 k.p.k. pozostawienie kasacji bez rozpoznania z uwagi na jej skuteczne cofnięcie nie mogło więc wchodzić w grę.

W toku składania sprawozdania zwrócona została uwaga stron na treść postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 30 kwietnia 2012 r, znajdującego się na k. 1168-1169 t. VI akt niniejszej sprawy. Następnie, przed zamknięciem przewodu sądowego, Sąd Najwyższy postanowił, w trybie art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., uzupełnić ten przewód poprzez zaliczenie w poczet materiału dowodowego odpisu wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 27 grudnia 2012 r.

W głosach stron, obrońca występujący na rozprawie przed Sądem Najwyższym, poparł kasację, stwierdzając jedynie, że w związku z ujawnieniem postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 30 kwietnia 2012 r. zarzut z punktu 2 skargi kasacyjnej – cyt. „uważa za nieaktualny”. Wniósł też o zasądzenie wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu kasacyjnym. Prokurator reprezentująca Prokuraturę Generalną wniosła o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej oraz o jej pozostawienie bez rozpoznania „w takiej części, w jakiej uległa ona dezaktualizacji i stała się bezprzedmiotowa w związku z wyrokiem Sądu Apelacyjnego”. Na pytanie Przewodniczącego, jak proponuje wydzielić i oznaczyć tę część, prokurator stwierdziła, że „należałoby to zapewne zrobić opisowo, albowiem nie da się ściśle wskazać punktów wyroku łącznego, w odniesieniu do których kasacja stała się bezprzedmiotowa”.

Sąd Najwyższy w pierwszej kolejności stanął przed dylematem, czy (i ewentualnie w jaki sposób) informacje uzyskane od stron, oświadczenia stron złożone w toku rozprawy oraz nadesłany odpis wyroku Sądu Apelacyjnego powinny rzutować na zakres rozpoznania sprawy kasacyjnej.

Co do oświadczenia obrońcy, złożonego w związku z ujawnieniem treści postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 30 kwietnia 2012 r., stwierdzić należy, iż

nie mogło ono w żaden sposób wpłynąć na zakres rozpoznania kasacji. Środek odwoławczy można cofnąć w całości albo w określonej części. Nie można „cofnąć zarzutów”, aczkolwiek poprzez oświadczenie, że nie popiera się określonych zarzutów można, w istocie, doprowadzić do częściowego cofnięcia środka, jeżeli zarzut (zarzuty), których się nie popiera wiążą się ze ściśle wydzieloną częścią orzeczenia. Przy czym, jak już na to zwrócono wyżej uwagę, cofnięcie (choćby częściowe) środka (również nadzwyczajnego) wniesionego na korzyść oskarżonego nie może nastąpić bez jego zgody. W konsekwencji, oświadczenie obrońcy nie zwalniało Sądu Najwyższego od rozpoznania kasacji w jakiegokolwiek części. Można je było jedynie uznać za wyrażenie przez obrońcę poglądu, iż w świetle dokumentu, na który zwrócił uwagę stron Sąd Najwyższy w trakcie sprawozdania, nawet w oczach obrońcy zarzut kasacyjny z pkt 2 skargi jawi się jako niezasadny.

Bardziej skomplikowane jest zagadnienie zakresu rozpoznania kasacji w związku z treścią wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 27 grudnia 2012 r. Poza wszelkim sporem pozostaje to, że treść tego orzeczenia nie czyniła bezprzedmiotowym rozpoznania kasacji w całości. Z odpisu nadesłanego wyroku wynikało bowiem to, że w wyniku wznowienia postępowania uchylony został jedynie wyrok Sądu Rejonowego z dnia 15 stycznia 2009 r. (IX K 1482/06), oraz utrzymujący go w mocy wyrok Sądu Okręgowego z dnia 10 sierpnia 2009 r. (X Ka 271/09) i w tym zakresie postępowanie zostało umorzone na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. Uwzględniając zatem poglądy zawarte w uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2012 r., I KZP 15/12, OSNKW 2012, z. 11, poz. 111, co do znaczenia wyrażenia „wyrok łączny traci moc” użytego w art. 575 § 1 k.p.k., które to pojęcie nie może być inaczej rozumiane także i na gruncie art. 575 § 2 k.p.k., należałoby dojść do przekonania, że wyrok łączny Sądu Okręgowego z dnia 29 lutego 2012 r. oraz utrzymany nim w przeważającej części w mocy wyrok Sądu Rejonowego z dnia 4 października 2011 r., na podstawie art. 575 § 2 k.p.k. utraciły moc tylko w tym zakresie, w jakim związane były z treścią wyroku Sądu Rejonowego z dnia 15 stycznia 2009 r. Miała rację prokurator Prokuratury Generalnej, gdy stwierdziła, składając tzw. wnioski końcowe, że w realiach niniejszej sprawy bardzo trudną sprawą byłoby precyzyjne „wyzolowanie” tych tylko części wyroku łącznego, które pozostawały w takim właśnie związku z wyrokiem uchylonym w wyniku wznowienia postępowania. O ile bowiem można dokonać

takiego wyodrębnienia w odniesieniu do decyzji zawartych w pkt IV i VI części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku łącznego (obejmujących wszak wymieniony w pkt 10 części opisowej wyroku łącznego wyrok Sądu Rejonowego z dnia 15 stycznia 2009 r.), o tyle nie da się już w tak precyzyjny sposób określić, w jakim zakresie miałyby utracić moc treści zawarte w pkt VIII zaskarżonego wyroku łącznego. Jest bowiem niewątpliwe, że deklaracja (o charakterze tego rozstrzygnięcia będzie mowa w dalszej części niniejszego uzasadnienia) zawarta w tym punkcie wyroku łącznego jest związana nie tylko z pkt IV wyroku łącznego (obejmującym wyrok z pkt 10 części opisowej), ale także i z jego pkt II, jak i z pkt V wyroku łącznego (na których utratę mocy w żaden sposób nie mogło wpłynąć wzruszenie rozstrzygnięcia zapadłego w sprawie IX K 1482/06 Sądu Rejonowego). Miała nadto rację prokurator Prokuratury Generalnej, gdy stwierdziła, iż zakładając, że utracił moc wyrok Sądu Rejonowego z dnia 15 stycznia 2009 r., należałoby założyć także, że utraciły moc również i te części wyroku łącznego, których podstawę stanowił wyżej wymieniony wyrok jednostkowy (art. 575 § 2 k.p.k.), a w konkluzji należałoby dojść do wniosku, iż w takiej właśnie części kasację wniesioną od wyroku łącznego należałoby pozostawić bez rozpoznania. W takiej bowiem - jak to już wyżej zaznaczono, trudnej do wyizolowania w realiach niniejszej sprawy - części brak byłoby tzw. substratu zaskarżenia. Rzecz jednak w tym, że trud takiego wyizolowania (opisania) części wyroku łącznego, w odniesieniu do której brak byłoby substratu zaskarżenia, należałoby podjąć dopiero wówczas, gdyby materiał dowodowy sprawy pozwalał na przyjęcie, iż wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 27 grudnia 2012 r. jest prawomocny. Tymczasem na odpisie tego wyroku brak jest stwierdzenia prawomocności, a w związku z treścią art. 547 § 3 zdanie ostatnie k.p.k. nie staje się on prawomocny z datą wydania (tak jak inne orzeczenia, wydawane przez sąd apelacyjny w toku postępowania wznowieniowego – zob. art. 547 § 1 k.p.k. *in fine*, art. 547 § 2 k.p.k.), albowiem przysługuje od niego środek odwoławczy (wyjątek określony w § 4 art. 547 k.p.k. odnosi się tylko do orzeczeń wydanych przez Sąd Najwyższy). Tak więc Sąd Najwyższy nie był władny – dysponując takim materiałem dowodowym, jakim dysponował – stwierdzić, że w wyniku prawomocnego uchylecia i umorzenia postępowania w sprawie IX K 1482/06 Sądu Rejonowego utracił także, w niektórych częściach, moc wyrok łączny obejmujący skazanie J. Ł. w wyżej wymienionej sprawie. W konsekwencji, Sąd

Najwyższy zobowiązany był merytorycznie rozpoznać kasację, wniesioną na korzyść oskarżonego.

Sąd Najwyższy, rozpoznając zatem kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 536 k.p.k.), stwierdził, co następuje. W sprawie nie zachodzą okoliczności określone w art. 439 i 455 k.p.k., zaś podniesione w skardze obrońcy zarzuty są niezasadne.

Całkowicie bezzasadny, wręcz nierzetelny, jest zarzut rzekomego naruszenia przez Sąd Odwoławczy przepisów art. 457 § 3 i art. 433 (obrońca dopiero w uzasadnieniu kasacji precyzuje, iż chodzi o § 2 tej ostatniej jednostki redakcyjnej) k.p.k. Z części motywacyjnej skargi (k. 3) wynika, że zarzut ten został postawiony w związku z tym, że Sąd Okręgowy „wymienił zarzut obrońcy dotyczący obrazy art. 571 k.p.k.” ale „pomiął jednak całkowicie rozważania nad jego zasadnością”. Temu ostatniemu stwierdzeniu zdecydowanie przeczy treść k. 10 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego, w którym to fragmencie pisemnych motywów orzeczenia Sąd *ad quem* rozważa zastosowanie zasady asperacji zamiast zasady pełnej absorpcji także w aspekcie treści art. 571 § 1 k.p.k., wskazując na uwzględnienie w należyтым stopniu przez Sąd *a quo* nie tylko informacji o warunkach rodzinnych i majątkowych skazanego, wiadomości o stanie jego zdrowia oraz danych o odbyciu kar z poszczególnych wyroków, ale również podkreślając, że w apelacjach nie dostrzeżono tego, że opinia nadesłana z placówki penitencjarnej jest co „do zasady umiarkowanie pozytywna”, bowiem „zachowanie skazanego w czasie pobytu w zakładzie karnym jest zmienne”. Sąd odwoławczy zasadnie podkreśla też, iż orzekając w przedmiocie wyroku łącznego należy brać pod uwagę nie tylko elementy wymienione w art. 571 § 1 k.p.k., ale także i inne okoliczności relewantne przy wymiarze kary łącznej, niezależnie od tego, czy kara ta orzekana jest „jednocześnie”, czy właśnie w procedurze wydania wyroku łącznego. Zwieńczeniem tych rozważań Sądu *ad quem* jest konstatacja, że właśnie z przeanalizowanych przyczyn za niezasadny uznał m.in. zarzut naruszenia przez Sąd *a quo* przepisu art. 571 k.p.k. (zob. k. 10 *in fine* uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego). Jeśli zważy się przy tym, że okolicznościom wymienionym w art. 571 § 1 k.p.k. i ich odwzorowaniu w wymiarze kary łącznej orzeczonej w wyroku łącznym poświęcone były uprzednio także i uwagi Sądu Rejonowego, zawarte na k. 6-7 pisemnego uzasadnienia orzeczenia tego właśnie Sądu, do których miał prawo odwołać się Sąd *ad quem*, zarzut z punktu 4 kasacji nie może się ostać.

Zarzut zawarty w pkt 2 kasacji, aczkolwiek wskazuje na rzeczywistą omyłkę w treści wyroku łącznego, wydanego przez Sąd Rejonowy, która nie została skorygowana przez Sąd Okręgowy, nie tylko, że nie może być zarzutem skutecznym, ale jest wręcz niedopuszczalny. Uwagi dotyczące tego zarzutu rozpocząć należy właśnie od wyjaśnienia tego, dlaczego w kasacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego zarzut ten jest już nie tylko nieuprawniony, ale niedopuszczalny. Istota błędu, którego dopuścił się Sąd *a quo* w pkt. VI swego wyroku, polegała na tym, że omyłkowo zaliczył on na poczet jednej z wymierzonych J. Ł. kar łącznych dwukrotnie ten sam dziesięciodniowy okres pozbawienia wolności (od dnia 20 marca do dnia 30 marca 2009 r.), z tytułu kar odbytych w sprawach III K 384/08 oraz II K 62/08 osądzonych przez sądy poznańskie. Tak więc w wyniku tej pomyłki na poczet kary łącznej zaliczono skazanemu 20 dni pozbawienia wolności zamiast 10 dni pozbawienia wolności, co prowadziłoby do konieczności krótszego o 10 dni pobytu skazanego w zakładzie karnym w porównaniu z sytuacją, która zaistniałaby bez popełnienia tej omyłki. W konsekwencji, omyłka ta mogła nieść za sobą jedynie skutki korzystne dla J. Ł. Obrońca wytykając to uchybienie najwyraźniej zapomniał o dwóch przepisach procedury karnej. Po pierwsze, o treści art. 86 § 1 k.p.k., zgodnie z którym obrońca może przedsięwziąć czynności procesowe jedynie na korzyść oskarżonego. Po drugie, co istotniejsze dla kwestii dopuszczalności podnoszenia przezeń takiego zarzutu w skardze kasacyjnej, o treści art. 425 § 3 k.p.k., który w związku z treścią art. 518 k.p.k., znajduje odpowiednie zastosowanie także i w postępowaniu kasacyjnym. Ograniczenie ustanowione w art. 425 § 3 zdanie 1 k.p.k. wynika z powinności zaistnienia tzw. *gravamen*, to jest interesu prawnego strony do odmiennego ukształtowania określonego rozstrzygnięcia lub części tego rozstrzygnięcia. Skoro zatem przepis wyraźnie stanowi, że odwołujący się może skarżyć jedynie rozstrzygnięcia lub ustalenia naruszające jego prawa lub szkodzące jego interesom (a ograniczenie to nie dotyczy tylko oskarżyciela publicznego), zatem posiadanie tak określonego *gravamen* jest warunkiem skutecznego wniesienia środka odwoławczego lub podniesienia określonego zarzutu. W konsekwencji, zmierzanie przez obrońcę do usunięcia takiego błędu orzeczenia, który wywierał jednoznacznie korzystne skutki dla interesów procesowych oskarżonego, nie jest dopuszczalne. Niezależnie od niedopuszczalności kwestionowania przez obrońcę tego uchybienia, obciążającego

wyrok łączny wydany przez Sąd *a quo*, stwierdzić należy, że kasacja strony adresowana wobec wyroku Sądu *ad quem* (art. 519 k.p.k.), a wskazująca na rzekome naruszenie przez ten Sąd art. 420 k.p.k. nie uwzględnia faktu, iż Sąd ten nie mógł naruszyć tego przepisu w postaci określonej przez autora skargi, skoro przepisu tego – wbrew twierdzeniom kasacji – wcale nie zastosował, a jedynie w uzasadnieniu swego wyroku wspomniał o możliwości jego zastosowania na dalszym etapie postępowania. Dla dopełnienia obrazu sytuacji, wspomnieć wypada, że obrońca składając w dniu 16 maja 2012 r. kasację nie dostrzegł także i tego, że 2 tygodnie wcześniej, bowiem 30 kwietnia 2012 r., błędne zaliczenie okresów pozbawienia wolności na poczet kary łącznej wymierzonej J. Ł. w pkt VI wyroku łącznego, zostało już skorygowane (zgodnie z intencjami skarżącego, ale wbrew interesowi oskarżonego) postanowieniem Sądu Rejonowego, figurującym na k. 1168-1169 t. VI niniejszych akt, wydanym właśnie w trybie art. 420 k.p.k. Jeśli obrońca uważa za nieprawidłowe zastosowanie tego właśnie trybu do korekty błędu zaistniałego w prawomocnym wyroku łącznym, powinien podejmować starania (i w tym wypadku *gravamen* nie stałby temu na przeszkodzie) w kierunku zaskarżenia tamtego właśnie postanowienia (a nie samego wyroku), z tym, że w sytuacji uprawomocnienia się tego orzeczenia kasacja przysługuje (z uwagi na jego formę – *arg. a contrario ex art. 519 k.p.k.*) jedynie podmiotowi określonemu w art. 521 k.p.k., a nie samej stronie.

Przechodząc do zarzutów zawartych w pkt 1 i 3 kasacji obrońcy zauważyć trzeba, że, w istocie, dotyczą one tej samej omyłki zawartej w pkt 2 części wstępnej (tzw. opisowej, a nie rozstrzygającej) wyroku łącznego wydanego przez Sąd Rejonowy w zestawieniu z treścią pkt VIII części rozstrzygającej tego wyroku oraz uwagami Sądu Okręgowego co do możliwych i pożądanых dróg usunięcia tego uchybienia. Przypomnijmy zatem, że istota uchybienia podnoszonego w tych dwóch zarzutach skargi, od dwóch całkowicie innych stron, sprawdza się do tego, iż w pkt 2 części opisowej wyroku Sądu *a quo* omyłkowo nie uwzględniono treści wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2009 r., IV KK 354/09, na mocy którego, istotnie, w wyniku uwzględnienia kasacji wniesionej na korzyść oskarżonego, uchylono jedną z dolegliwości, która obciążała J. Ł. zgodnie z treścią prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego z dnia 30 listopada 2004 r., VII K 1182/03, a mianowicie zobowiązanie do naprawienia szkody w kwocie 11.760, 47 zł. Sąd Okręgowy w swym wyroku, który stanowił pole zaskarżenia kasacją

podlegającą obecnie rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy, pomimo podniesienia tego uchybienia w zwykłym środkiem odwoławczym, nie dokonał stosownej korekty, wskazując, iż wszelkie omyłki pisarskie we wstępnej części wyroku (a zatem i ta opisana powyżej) „kwalifikują się do wydania przez sąd rejonowy postanowienia o sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej” (k. 6 *in fine* – k. 7 uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*), a zatem nie wymagają „interwencji” Sądu odwoławczego. W tym miejscu zaznaczyć też należy, że o ile na tle tego uchybienia wobec wyroku Sądu odwoławczego obrońca wytoczył obecnie (w pkt 3 kasacji) najcięższy zarzut, zaliczany do kategorii tzw. bezwzględnych powodów uchylenia orzeczenia, o tyle ten sam obrońca na etapie zwykłego postępowania odwoławczego w tym samym uchybieniu widział jedynie „błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia”, mający wpływ na jego treść (zob. pkt I-A apelacji oraz pkt 7 uzupełnienia apelacji), co – wobec zakazu opierania kasacji na zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych – wskazywać może na instrumentalność nadania temu uchybieniu właśnie w skardze kasacyjnej zupełnie innej „szaty prawnej”. To narzucające się spostrzeżenie nie zwalnia, rzecz jasna, Sądu Najwyższego od rozpoznania opisanego uchybienia także w tym nowym - wskazywanym w kasacji – aspekcie. Co więcej, gdyby istotnie nosiło ono charakter określony w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., Sąd kasacyjny zobowiązany byłby je uwzględnić z urzędu (art. 536 k.p.k.), niezależnie od stanowiska autora kasacji. Rzecz jednak w tym, że opisane uchybienie nie stanowi naruszenia reguł „rzeczy osądzonej” z przyczyn, o których będzie mowa w kolejnym fragmencie niniejszego uzasadnienia. Decydujące znaczenie w tej mierze ma to, jakie znaczenie należy wiązać nie z błędem zapisu, figurującym w pkt 2 części opisowej wyroku łącznego wydanego przez Sąd Rejonowy, ale ze sformułowaniem zawartym w pkt VIII części rozstrzygającej tego wyroku. Jest bowiem zupełnie oczywiste to, że uchybienie określone w art. 438 § 1 pkt 8 k.p.k. może być wiązane tylko z tą jego częścią, w której sąd o czymś orzeka, coś rozstrzyga, prowadząc uprzednio w tym przedmiocie postępowanie. Z tego punktu widzenia istotna jest odpowiedź na pytanie: jaki charakter ma ta część wyroku łącznego, w której stwierdza się, iż w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym łączone wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu. Odpowiedź na nie determinuje także i odpowiedź na kolejne pytanie, które *in concreto* sprowadzić należy do dylematu: co powinien badać organ wykonujący wyrok łączny w związku ze sformułowaniem figurującym w jego pkt VIII, iż „w pozostałym zakresie

poszczególne orzeczenia z wyroków podlegających łączeniu, a nie objęte niniejszym wyrokiem łącznym, podlegają odrębnemu wykonaniu”, to jest czy powinien badać jedynie treść zapisów figurujących w poszczególnych punktach części wstępnej (tzw. opisowej) wyroku łącznego, czy też opis ten powinien konfrontować z rzeczywistą treścią orzeczeń podlegających odrębnemu wykonaniu, uwzględniając w konsekwencji to, iż niektóre rozstrzygnięcia zawarte pierwotnie w tych orzeczeniach utraciły następnie moc prawną, czego nie uwzględniono przy redagowaniu części opisowej wyroku łącznego. W związku z pierwszym z wyżej postawionych pytań należy, zdaniem sądu kasacyjnego, zająć stanowisko co do li tylko deklaratorywnego charakteru tej części wyroku łącznego. Sąd wydający wyrok łączny w tym zakresie, w jakim nie stwierdza warunków materialnoprawnych do orzeczenia kary łącznej z wyroków podlegających - ale w innym zakresie - łączeniu, niczego nie rozstrzyga „na nowo”, czy „inaczej” w zestawieniu z wyrokami podlegającymi łączeniu, a jedynie ustala (stwierdza, deklaruje), iż w tym pozostałym zakresie podlegają one odrębnemu wykonaniu. Tym samym, już tylko z tej przyczyny, zapis figurujący w pkt VIII wyroku łącznego wydanego przez Sąd Rejonowy (i nie zakwestionowany w tej części przez Sąd Okręgowy) nie może naruszać „rzeczy osądzonej” w wyroku wydanym w sprawie VII K 1182/03 w części wiążącej się z obowiązkiem naprawienia szkody (i to niezależnie od tego, czy wyrok Sądu Rejonowego w tej części ostałby się w swej pierwotnej postaci, czy też uległ w tej części uchyleniu – tak jak stało się *in concreto* – jeszcze przed wydaniem wyroku łącznego). W związku z zarysowanym wyżej pytaniem pochodnym należy, w konsekwencji, stwierdzić, że badaniu, a w rezultacie tego zbadania i odrębnemu wykonaniu, podlegają tylko te części łączonych wyroków, które nie zostały objęte wyrokiem łącznym, ale też - według stanu na datę ich ewentualnego wykonania – nie utraciły mocy prawnej. Tak więc, pomimo omyłkowego zapisu w części wstępnej wyroku łącznego, nie uwzględniającej treści orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2009 r., wyrok wydany swego czasu przez Sąd Rejonowy w sprawie o sygn. VII K 1182/03 nie będzie mógł być „odrębnie” wykonany w części dotyczącej zobowiązania do naprawienia szkody, albowiem o tym prawomocnie orzekł w 2009 r. sąd kasacyjny i nie mogło w tym zakresie dojść - jak twierdzi autor skargi kasacyjnej - do jakiegokolwiek „zmiany prawomocnego stanu prawnego” w związku z treścią pkt VIII zaskarżonego najpierw apelacją, a następnie kasacją, wyroku łącznego.

Nie mogła być skuteczna także i próba - podjęta przez obrońcę - wzruszenia wyroku łącznego w związku z rzekomym naruszeniem przez Sąd *ad quem* przepisu art. 105 k.p.k. poprzez „uznanie za możliwe poprawienia błędów widniejących w treści wyroku Sądu Rejonowego w trybie art. 105 k.p.k.”, przy czym zarzut z pkt 1 kasacji także wiązany był ze scharakteryzowaną już wyżej omyłką Sądu *a quo*, polegającą na pominięciu w pkt 2 części opisowej wyroku tego Sądu skutków związanych z treścią wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2009 r. Po pierwsze dlatego, że - podobnie jak to już wskazano w niniejszym uzasadnieniu przy omawianiu innego z zarzutów kasacji - Sąd Okręgowy nie mógł naruszyć przepisu art. 105 k.p.k. w postaci określonej przez autora skargi, skoro przepisu tego – wbrew twierdzeniom kasacji – wcale nie zastosował, a jedynie w uzasadnieniu swego wyroku wspominał o możliwości jego zastosowania przez Sąd Rejonowy na dalszym etapie postępowania (jak należy domniemywać - przed skierowaniem wyroku do wykonania; *nota bene* trudno zrozumieć, dlaczego Sąd *ad quem* uznając za dopuszczalną i najwłaściwszą taką właśnie drogę usunięcia omyłkowego zapisu w części opisowej wyroku Sądu *a quo*, sam z niej nie skorzystał, będąc do tego uprawniony w związku z treścią art. 105 § 2 zdanie 2 k.p.k.). Po drugie dlatego, że nie stanowiło też naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisu art. 105 k.p.k. zamieszczenie w uzasadnieniu wyroku tego Sądu opisu wyroku Sądu Rejonowego z dnia 30 listopada 2004 r., z zaznaczeniem, że „wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2009 r. uchylono wyrok sądu I instancji w części dotyczącej zobowiązania skazanego do naprawienia szkody” (k. 1 uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*). Sąd Okręgowy poprzez dokonanie takiego stwierdzenia w uzasadnieniu swojego orzeczenia niczego wszak nie prostował, a jedynie oddał rzeczywisty i pełny obraz sytuacji procesowej zaistniałej po wydaniu przez Sąd Najwyższy wyroku częściowo kasatoryjnego w sprawie o sygn. IV KK 354/09.

Dotychczas przytoczona argumentacja w pełni wyjaśnia, dlaczego także zarzuty zawarte w pkt 1 i 3 kasacji wniesionej przez obrońcę J. Ł. nie mogły być skuteczne. Pozostaje zatem na koniec jedynie wskazanie, w jakim trybie powinny być wyjaśnione wątpliwości, które mogłyby się zrodzić w związku z ustaleniem - zawartym w pkt VIII przedmiotowego wyroku łącznego - iż „w pozostałym zakresie poszczególne orzeczenia z wyroków podlegających łączeniu, a nie objęte niniejszym wyrokiem łącznym, podlegają odrębnemu wykonaniu”. Gdyby

niewystarczające okazały się w tej materii uwagi zawarte w uzasadnieniu niniejszego orzeczenia Sądu kasacyjnego, pozostaje zawsze możliwość zwrócenia się, w trybie art. 13 § 1 Kodeksu karnego wykonawczego, zarówno przez organ wykonujący orzeczenie, jak i przez każdego, kogo orzeczenie bezpośrednio dotyczy, do sądu, który wydał wyrok łączny, ale w analizowanym wypadku także, jak się wydaje, i do Sądu Rejonowego, który wydał wyrok w sprawie VII K 1182/03, częściowo jedynie objęty wyrokiem łącznym, o rozstrzygnięcie wątpliwości co do wykonania orzeczenia (a w przedmiotowym wypadku co do niewykonywania orzeczenia w części zobowiązującej do naprawienia szkody).

Podsumowując, kontrola kasacyjna nie wykazała takich rażących naruszeń prawa, mogących mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku łącznego, które uzasadniałyby uwzględnienie kasacji. Oczywiście, wówczas gdy nie będzie budzić wątpliwości prawomocność wyroku wydanego przez Sąd Apelacyjny w dniu 27 grudnia 2012 r. po przeprowadzeniu postępowania wznowieniowego, a zatem gdy bez wątplenia zmaterializują się warunki określone w art. 575 § 2 k.p.k., zaistnieje potrzeba wydania nowego wyroku łącznego, ale w takim tylko zakresie, w jakim dotychczasowy wyrok łączny (który podlegał kontroli kasacyjnej) obejmował skazanie J. Ł. wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 15 stycznia 2009 r., w sprawie o sygn. IX 1482/06.

W związku z udokumentowaną w aktach sprawy sytuacją majątkową skazanego, Sąd Najwyższy postanowił zwolnić go od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego (art. 624 § 1 k.p.k.).

Opłaty na rzecz świadczącej pomoc prawną z urzędu adw. A. Z., obrońcy J. Ł., zostały zasądzone w wysokości odpowiadającej stawkom ustalonym w § 14 ust. 2 pkt 6 oraz § 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Z wszystkich opisanych wyżej przyczyn, Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w części dyspozytywnej postanowienia.

